

UBL: BKNOOG 318

DE
NIEUWE
CHINEESCHE
S C H I M.

318

Boekenlijst

318.

18318

DE NIEUWE
CHINEESCHE
S C H I M.

BEVATTENDE:

TWAALF ONDERSCHIEDENE
KLUCHTSPLEEN

EN

ZANGSTUKJES.

Te ROTTERDAM,
Bij T. C. HOFFERS.

1827.

DE
CHINEESCHE
SCHIM.

DE ZEE.

Het scherm of tooneel verbeeld een golvende Zee, de figuren hierin voorkomende zijn:

De Zee God *Nephtunus*, het *Fortuin* op Zee, twee Zee *Meerminnen*, de Zee *Leeuw*, het Zee *Paard*, de Zee *Koe*, de Zee *Bok*, de Zee *Hond*, de Zee *Kat*, de Zee *Eenhoorn*, de *Dolfijn*, de *Haai*, enz. *Visschers Pinken*, een *Noodschip* dat vergaat, eenig volk dat verdrinkt, waarvan er een, door een *Haai* gebeten wordt.

(Het gordijn valt.)

DE SCHIPBREUK GELEDENE
MATROOS.

Het scherm verbeeld een Landschap of Straat; aan de eene zijde eene Herreberg.

De *Matroos* (zingt.)

Op een lugtige Wijs.

Ach! wat is me al overkomen,
Op mijn laatste tocht die 'k deed?

Ieder Mensch zou daar voor schröomen;
 Zoo ik 't verhaal hem deelde meê,
 Naauwelijks waren wij gevaren,
 Drie Etmaalen ver in Zee,
 Of een onweer op de baren,
 Brak de groote mast aan twee!
 't Schip dat reisde, 't Schip dat daalde;
 Eind'lijk kreeg het zulk een smak,
 Dat het op een klip verdwaalde,
 En aan duizend spaanders brak.

2.

Toen was 't mannen! berg jou luizen;
 Zwemmen, was het allerbest!
 'k Moest toen als een Eend verhuizen,
 Die gestoord wierd in zijn nest:
 Maar, wanneer ik zwom door 't water,
 Ach! 'k zal 't nooit vergeten, dat
 Haast een Haai mij, met zijn snater,
 In de box gebeten had,
 'k Ben toen naar de wal gezwommen;
 En aldus 't gevaar ontsnapt:
 Straks ben ik op 't land geklommen,
 En tot hier toe voortgestapt.

3.

Wat zal ik nu gaan beginnen,
 Nat en koud in dezen staat?
 Maag en beurs is schraal van binnen
 Ach! hoe raak ik van de straat?
 Zoo de Hospes nu wil borgen,
 En maar tappen op krediet:
 Dan zoo ben ik buiten zorgen,
 En ik denk om geen verdriet,
 Hoe, geen zwaarigheid voor dezen,
 Heb ik daar de poên verteerd,

'k

'k Wed hij zal zoo boos niet wezen,
 Dat hij nu niet krediteerd.

4.

'k Heb de moed nog niet verloren,
 Hei! couragie! dat is gang,
 Zagt! de Hospes mogt het hooren,
 Die zong wis de Babokzang;
 De Hospes (*de deur uitkomende.*)

Scheerje! wil van hier vertrekken,
 Of ik zal je op jou pens,
 Met een bezemstok toedekken!
 Dat je lijkt na geen mensch!

De Matroos.

Daar 's het Wijf, o! die is veel zachter,
 Bloed! ze heeft mij in de neus,
 'k Wed ze mij roept aanstonds achter,
 Hei! daar geeft ze reeds de leus.

De Vrouw (*de deur uitkomende.*)

Wel vriend! wat was van u begeer,
 Maak haast want ik moet helpen,
 Het volk zit binnen bij elkaar,
 Ik heb niet langer tijd voorwaar.

De Matroos.

Ik ben een Amsterdamsch matroosje,
 Ik draag een pluimje op mijn hoed,
 Veel houd ik van een lieve meid,
 Die mij kust en streeld en vleid;
 Ik houd nog meer van andere dingen,
 Ik hoor ook graag een liedje zingen,
 Hop, hop, gelijk een pop
 Wij dansen allegaer vrolijk op.

(*Het gordijn valt.*)

A 3

D E

DE KORENDRAGER OF GE-
BROKEN BRUG.

*De Korendrager komt op en zegt terwijl hij
den Brug over loopt.*

'k Moet van den avond tot den morgen
Gestadig werken, zwoegen, zorgen
En nog knort mijn meester alle dagen,
Wie henker! zou dit langer verdragen?
Laat hij naar Sint Felten gaan,
En daar zijn vloeken dan uitbraken;
Maar zacht! hoor ik de brug niet kraken?
Straks val 'k in 't water, dat je 't vat;

(De brug breekt en hij valt in 't water.)

Help!... help!... rep je wat,
Of ik verdrink hier in het water.

(Een Boertje komt op 't gedeelte der brug.)

Wel kerel! wat maak je een groot gesnater,
Je schreeuwd of men u de hals afsneedde,
Ik ga om mijn schuit, zijt maar te vreden.

De Korendrager.

Ach! spoedig vriend! blijft niet lang uit;

De Boer komt met zijn schuit.

Zie zoo! stap nu maar in mijn schuit.

De Korendrager.

Maar ach! hoe zal ik mijn zak nu krijgen?

De Boer.

Wij gaan om de haak wilt toch maar zwijgen:
Maar

Maar laat ons eerst een borrel drinken,
Uw zak zal toch niet dieper zinken,
Dat zal u heelemaal verfrisschen.

*(Zij gaan in de Herberg en komen er terstond
weer uit.)*

Nu kunt gij naar uw zak gaan visschen.

*(Zij varen naar de plaats waar de zak ligt
en visschen met de haak.)*

Zoo driftig niet, maar met gemak.

De Korendrager.

Hoezee! daar heb ik reeds mijn zak.

De Boer.

Dat 's schielijk vriend! wat zegt ge er van?

*De Korendrager, die met de boer
zich op den weg laat zien.*

Ik blijf je dankbaar goede man!

Ik kan mijn vreugde naauw betoomen:

Hoor! zoo je ook iets mogt overkomen,

Zal ik u helpen waar ik kan.

De Boer.

Ik groet u dan mijn brave man!

Beiden in 't heen gaan.

Ik groet u dan; ik groet u dan.

*De Bruggemaker komt met een plank op
de schouder.*

Nu zal ik deze brug gaan maken,

Ik draag dat mij de ribben kraken,

Daar ligt zij nu *(hij werpt de plank neer.)*

Niet lang te dralen,

Maar zacht ik moet mijn bijl nog halen, De

De Bruggemaker gaat heen en komt met
zijn bijl te rug. (Hij zingt.)

Ik zal deze brug gaan maken, falleralderiere,
Ik zal deze brug gaan maken, falderaldera.

(De eendjes zwemmen door de brug.)

Van der Steek komt aan de overzijde op
de brug.

Hei! goede vriend! hoe komt die brug gebroken?

De Bruggeman zingt.

Was hij niet gebroken, ik zou haar niet maken,
falderalderiere, enz.

Van der Steek.

Dat verstaat zich; maar hoe komt ik over het water?

Bruggeman zingt.

Zoo even zwommen de eendjes er over, falde-
ralderiere, enz.

Van der Steek.

Hei! goede vriend! ik ben immers geen eend-
vogel en kan daarbij ook niet zwemmen; maar
zeg mij eens, waar gaat die weg heen?

De Bruggeman.

De weg gaat niet maar hij laat zich betreden, enz.

Van der Steek.

Wel dat weet ik wel, dat de weg niet gaat,
maar... hei! de kerel hoort mij niet, hei! goede
vriend! wie behoort dat huis?

De Bruggeman, als voren.

Dat huis behoort aan den meester, enz.

Van

Van der Steek:

Dat 's een verduivelde kerel! hei! goede
vriend! ik weet wel dat het niet aan den knecht
of meid behoort. — *A propos*, zeg mij eens,
tappen zij daar ook sterke drank of wijn?

De Bruggeman, als voren.

Denk je dan, dat zij er water tappen, enz.

Van der Steek.

Het is om des duivels te worden; op alles
geeft de kerel verkeerd en onvoldoend ant-
woord. Hei! goede vriend! is die wijn goed?

De Bruggeman, als voren.

Hij is zoo goed dat hij zich laat drinken, enz.

Van der Steek.

Heb ik nu van mijn leven? de vent doet een
mensch zijn geduld verliezen. Hei! vriend!
hoe laat is het?

Bruggeman, (zich omkeerende) als voren.

Kijk maar van achteren op mijn horlogie, enz.

Van der Steek.

Vervloekte gaauwdief! onbeschofte vlegel!
als ik bij u was, zoude ik u duchtig met mijn
rotting smeeren.

Bruggeman, (zich weder omkeerende) als voren.

Dan is het zeer goed, dat je daar moet blijven, enz.

Van der Steek.

Er is met die vent niets te beginnen — het
is alles olie in 't vuur gegooit. — He! goede
vriend!

vriend! Zou je me niet met een schuit willen overhalen? Want ik kan nu niet langer wachten.

De Bruggeman, *als voren.*

Voor dertig centen zal ik u halen, enz.

Van der Steek.

De hemel beware mij! dertig centen, dat is juist, zes stuivers, — dat is toch wat te duur.

De Bruggeman, *als voren.*

Is het u te veel dan moet je daar maar blijven, enz.

Van der Steek.

Nu kom dan maar aan gindsche trap, maar wat schielijk, want ik heb haast.

De Bruggeman *met zijn schuitje voorbij de brug varende, als voren.*

'k Zal u met dit schuitje halen, enz.

(Zij spreken zonder dat men hen ziet.)

De Bruggeman.

Zie zoo, stap maar in, mijnheer! maar bezeer je hoed niet.

Van der Steek:

Wat is die schuit wrak en vuil!

De Bruggeman.

Kom! kom! niet veel te pruttelen! gaat maar zitten.

De Bruggeman vaart met van der Steek voorbij de brug en zingt.

Zie eens! welk een aardig vrachtje, enz.

(Zij verschijnen beiden op de brug.)

Kom

Kom heerschap! geef mij bij Sint Boon!

Nu schielijk mijn verdienden loon.

Kom rep je wat, waartoe dit temen,

Ik zal er voort een slok voor nemen,

Daar gunter in de witte Zwaan.

Van der Steek.

Gij wilt verdiend loon? Kom! welaan!

(Hij slaat hem met de rotting.)

De Bruggeman.

Houd op! houd op! mijn ribben kraken.

Van der Steek.

Dat middel zal u beter maken!

De Bruggeman.

Gena! Gena! houd op met smeeren.

Van der Steek.

Zoo zult gij eind'lijk modes leeren.

(Het gordijn valt.)

DE VISSCHERTJES.

Jaap en Pieter.

(Zij zitten in een schuit, Jaap zit bij de totebel.)

Pieter.

Ik geloof dat het hier beter zal gaan dan bij gindschen sloot. Het lijkt wel of de visch op de vlucht is.

Jaap.

Ze willen wel zeggen dat de Stoomboot, door haar

haar geratel en geklater de visch verjaagd; en als dit waar is, wenschte ik dat sinjeur de duivel de geheele machine naar zijn helsch logement voerde.

Pieter.

Kom! kom! gekke praat! wat wed je, dat het hier goed zal gaan? Werp het net maar in de stroom, en straks zult gij een turfmand vol visch ophalen.

Jaap. (*Het net latende zakken.*)

Nu, wij zullen zien! Daar ligt nu het net tot op den grond: ik wil nu eens zien of je waarheid zal gesproken hebben.

Pieter.

De menschen zijn geboren leugenaars, zegt het spreekwoord: en daar ik een mensch ben, zoo zoude een klein leugentje te verschonen zijn.

Jaap.

Begin je nu al achteruit te krabbelen?

Pieter.

Neen! neen! zoo schielijk niet kameraad.

Jaap.

Dan zal ik nu maar eens ophalen. (*Hij haalt het net op.*) Daar is niets in, je bent nog erger profeet dan een weerkundige almanak. Ha! ha! een turfmand vol, er is niet eens één stekelbaarsje, laat staan een paling in.

Pieter.

Nu! nu! geduld! is er niet in, er is toch op geweest; en waar op geweest is, zal met er tijd wel in komen.

Jaap.

Jaap. (*Laat het net zakken.*)

'Als je dat denkt is het goed. Zoude het wel kwaad zijn dat wij eens een liedje zongen? Want mijn grootje zaliger plag altoos te zeggen:

*Hij vindt de arbeid ligt
Die vrolijk haar verrigt:*

Pieter.

Sakkerloot! dat hebje uit het boek van Frans Baltus. Maar kom aan! hef maar eens aan, ik zal je helpen zoo goed ik kan.

Jaap.

Kom aan! Hop maar Jannetje!

Pieter.

Zacht! zacht! daar is nu in 't geheel geer raar aan; laten wij liever iets zingen, dat op ons handwerk slaat, zoo van een visschertje — en hop maar Jannetje laten rusten.

Jaap.

Wist ik maar iets anders — — maar — zacht! daar schiet mij iets te binnen.

Pieter.

Is dat ook een teugje Schiedamsch vocht? Want dit gebeurt je niet zelden.

Jaap.

Spot maar! zoo mag ik het hooren, en wordt er niet boos om; het is het liedje dat Krelis voorleden zondag in 't Vrouwe tuintje zong.

Pieter.

Sakkerloot! dreun dan maar op. (*Zij zingen beiden*)

Wij-

Wijze: *Lijsje sliep in 't Bosch in 't lommer.*

Lijsje sliep in 't bosch in 't lommer,
En Krelis sliep in een visschers schuit.
Hij vischte en ving een kuit met een hommer:
Die hij verkocht voor zes en een duit.
Kijk! wat bliefje! dat was visschen.
Kuit en hommer bijd' te gaar,
Probeer het maar! probeer het maar;
Als je 't wel doet kan 't niet missen.
Probeer het maar! probeer het maar.

Ja ap.

Pieter! ai houdt het schepnetje klaar. (*Hijhaalt op.*)

Pieter:

Daar ben ik al; wel ter duivel, twee lek-
kere baarsjes.

Ja ap laat het net zakken.

Nu het tweede versje. (*Zij zingen.*)

2.

Het geldje was nog naauw ontvangen,
Of 't brande Krelis in zijn zak.
Hij liet zijn vischnet rustig hangen,
En wandelde op zijn gemak
Naar 't naaste dorp, om daar te drinken;
Bij Jacomijntje Hagenaar.
Probeer het maar! probeer het maar;
Want Krelis hielt graag van 't rinkinken;
Probeer het maar! probeer het maar!

Ja ap.

Pieter! ai houdt het schepnetje klaar. (*Hijhaalt op.*)

Pieter.

Daar ben ik; wel satans! een snoek als een
wal-

walvisch — nu! wat blief je? Val ik nū nog
ongeloofelijk in 't waarzeggen?

Ja ap.

Ditmaal hebje gelijk. (*Hij laat het net zakken.*)
Kom aan! nu het derde versje. (*Zij zingen.*)

3.

Hij had nog geen kwartier gedronken,
Of 't geldje dat was naar de maan,
En goede Krelis lag te ronken;
Want hij kon op geen beenen staan:
Een ander visscher Roeltje Peeten
Zag 't net, en vischte op zijn tijd;
Daar Krelis ligt! o welk een spijt!
Wel dertig snoeken moet je weten,
O welk een spijt, daar Krelis leid,
Zoo raakt Kreel geld en visschen kwijt:

Ja ap (*haalt op.*)

Daar is niets in, ik geloof dat wij de vis-
schen ook kwijt raken.

Pieter.

Het best is, dat wij een ander liedje beginnen:

Ja ap.

Zing dan maar op; want ik zweer je bij me
zoolen, dat mijn verstand is uitgeput.

Pieter.

Dan moet je een kleine voorraad bij een heb-
ben; maar wat zal me zeggen, het verstand is
eene gave des hemels.

Ja ap.

Al welzoo! zing dan maar beter, een schurk
die meer doet dan hij kan, ieder vogel zingt
zoo hij gebekt is.

Pie-

Pieter.

Luister dan

Wijze: *Kuipertje*:

Daar was ereis een visschertjes maat
 Die vrijdde een meisje jong van dagen
 Maar hij zag geen kans of raad
 Om aan het meisje te behagen,
 Toen liet hij er zijn netje neer
 En hij vischte keer op keer
 't Baarsje baarsje! jong bejaard!
 Wordt je wat ouder, dan krijgt ge een baard:

Jaap (*haalt op.*)

Spoedig! daar is een groote karper in!

Pieter.

Daar heb ik ze: kijk! zoo een vangst 2 uren achter een, en wij komen wel beladen 't huis.

2.

Hij gaf 't meisje zijn beste visch
 En sprak! » mijn troost, mijn welbehagen!
 » Versierd hier meê uw avonddisch,
 » Zoo u mijn vischje kan behagen.”
 Het meisje dat lonkte en lachte zoo raar:
 En dadelijk was het huwelijk klaar
 Palingje! palingje! jong bejaard,
 Wordt je wat ouder, dan krijgt gij een baard.

Jaap (*haalt op.*)

Er is niets in, kom aan laten wij naar gindschen kant varen, daar liggen wij digter aan het riet, en vlak bij de molen.

Pieter.

Als je maar wil! geluk op onze reis, hoezee!
 (*Het gordijn valt.*)

LI-

LIZETTE OF DE SNOEPENDE KAT.

De Moeder *komt met een mandje aan den arm.*

Thans moet ik naar de markt om groente voor de soep te koopen, dan moet de wasch nog aan kant gemaakt worden; lieve hemel! een mensch heeft nooit gedaan, — het vleesch is reeds in de pot, en zal tegen dat ik terug kom wel gaar zijn, maar wanneer ik nu uitga, zonder order op mijn zaken te stellen, zoude alles maar in het wild loopen, voor eerst moeten de boonen gedopt worden... en dan de kat — ja die kon het vleesch wel opknappen, en dus is het tijd voor zorg te gebruiken, Lizette! Lizette! Lizette!

Lizette.

Hier ben ik moeder.

Moeder.

Ik ga naar de markt en gij blijft hier in de kamer.

Lizette.

Ik wilde met Mietje een poosje spelen, die heeft een fraai wagentje gekregen.

Moeder.

Laat het wagentje blijven, en hoort wat ik u zeg: gij blijft hier; het vleesch is in de pot, de kat mogt het er uit snoepen, en dus moet gij hier de wagt houden en er oppassen.

B

Li-

Lizette.

Maar de kat zal immers het vleesch niet uit de pot halen.

Moeder.

Spreekt gij alweer tegen, gij blijft hier tot ik weer kom, verstaat gij en verzet geen voet; ik waarschouw u (*de moeder gaat heen.*)

Lizette.

Daar gaat mijn moeder heen, zie ze slaat de hoek van de straat om, wat kan mijn moeder ook een dolle gedachte hebben, een kat zoude een stuk vleesch uit een heete pot halen, dan zoude zij zich immers branden? en hier voor zoude ik op schildwacht staan, neen! neen! ik ga bij Mietje wat spelen, dat zal veel aangenaamer zijn, ziedaar is zij juist voor de deur, spoedig laat ik gaan, en als ik moeder zie komen, spoedig terugkeeren. (*Zij gaat heen, ondertuschen komt de kat op, maauwt, komt bij de pot, brand zich, en haalt eindelijk het vleesch er uit, waarmede zij heen loopt.*)

Lizette.

Daar komt moeder aan; spoedig, laten wij bij de pot blijven staan, opdat moeder niet merke dat ik ben uit geweest. Lieve hemel! wat zie ik? de pot open... het vleesch er uit. Ach! gunstige goedheid! waar zal ik mij verbergen. (*Zij roept.*) Poes! poes! waar is zij? ik zie haar niet; daar is moeder reeds op de stoep, ik vlugt schielijk naar achteren. (*Zij gaat heen.*)

De Moeder. (*Zij komt van de markt.*)

Waar is dan Lizette? Heeft zij toch mijn gebod

bod overtreden? dat ondeugend meisje! Hemel! de pot open! het deksel op den grond, het vleesch er uit. Wacht, ondeugende heks! ik zal u leeren mij gehoorzaam zijn. Lizette! Lizette! Lizette!

Lizette (*van binnen.*)

Moeder ik dop de boonen.

Moeder.

Lizette! zult gij hier komen.

Lizette.

Moeder, ik zit — ik zit te breijen.

Moeder.

Lizette! zoo gij niet komt zal ik u halen. — Gij komt niet — wacht, ongehoorzame! ik zal u bestraffen zoo als het betaamd, en zoo als booze kinderen moeten gestraft worden, die de geboden van hunne ouders niet onderhouden.

(*De moeder gaat heen en komt met Lizette terug, die zij onder haar arm heeft.*)

Lizette.

Moeder, ik zal het niet weer doen.

Moeder.

Dan zal ik u ook niet weer kastijden; maar nu moet ik u straffen, opdat alle kinderen hieraan een les nemen en nimmer hunne ouders ongehoorzaam zijn. (*Zij geeft Lizette op de billen*) deze schreeuwt: ik zal het niet meer doen!

(*Het gordijn valt.*)

 DE DIEVEN.

Men ziet een Straat, aan de rechterzijde staat een Heeren Huis op de hoek van een dwarsstraat.

Het is nacht, de klok slaat twee uren.

(Twee dieven Frans en Karel, dronken opkomende.)

Frans.

He! holla! Sta beenen. Wel slapperement wat ben ik dronken, en dan, ja geen duit meer in de zak, dat is erg. Hoe staat het bij jou Karel?

Karel.

Hetzelfde Kameraad, dan ik weet echter middel, om ons spoedig weer van geld en goed te voorzien. Daar dat Heeren Huis; indien wij dit eens bezochten. Gij verstaat mij? Dan waren wij gered. Eens gestolen blijft toch altijd een Dief, en die Oude kan ook wel wat missen...:

Frans.

Nu ja, maar eens gestolen, blijft misschien noch verholen, en dan is het ook noch maar mijn eigen, dien ik bestolen heb. — Maar een vreemde te besteelen, neen dat is te grof, en dan, hoe zouden wij het ook kunnen uitvoeren?

Karel.

Ho! ho! Maatje, dat is niet met al, hier heb ik een laddertouw, deze maken wij aan de muur vast, en dan gaan wij onzen arbeid beginnen. *(Hij maakt de touw vast.)* Zie zoo dat ga je voor, *(Hij klimt langs het touw op.)*
Ha!

Ha! daar ben ik er al! *(Men ziet hem eene raam opschuiven en binnen in eene kamer instappen.)* Pst. pst. Kom nu ook maar naar boven; juist ben ik in de slaapkamer aangeland, en den Ouden ligt zeer vast te ronken.

Frans klimt op de ladder naar boven.

Ha! ha! ik ben er ook al, stil, nu moeten wij oppassen, dat het huisgezin niet wakker wordt. *Men ziet hen daarna uit het huis komen met gestolene goederen die zij bij elkander leggen. Intusschen opent men een raam, en eene meid schreeuwt uit al haar magt.* Help, help, Dieven, Dieven. Help, help.

Frans.

Daar hebben wij het al; was ik maar na huis gegaan; maar nu is het te laat!

Karel.

Kom aan Kameraad, moed gehouden; wanneer wij het te kwaad krijgen, zullen wij zien, ons er door te slaan. *Zij gaan wederom naar binnen en komen voor de tweedemaal terug. Intusschen is den Ouden Heer ook wakker geworden, en schreeuwt uit al zijn magt!* Help! help! help!

Twee Nachtwakers Jan en Klaas, komen op, ieder heeft een groote stok en hond, en hunne aandacht vestigd zich op het voormelde huis, een van hen slaat de klap, en roept: Drie uur heeft de klok, Drie. —

Jan.

Drommels; mij dunkt ik zie daar bij dat huis

huis eenige beweging, stil, ik zal zien te ontdekken wat daar schuilt. *Hij komt nader bij en bespeurt de Dieven, die bezig zijn, het gestolene bij elkander te pakken. Hij roept: Hei daar! sta! wat doen jelui zoo laat op straat, en waar moetje met die goederen heen?*

Karel.

Waar wij naar toegaan, dat raakje in alle geval niet, dit goed is het onze; daarom maakje maar weg, anders zullen wij het jou wel leeren. *Jan slaat de klap verkeert, waarop Klaas dadelijk komt aanloopen.*

Klaas.

Wat is er te doen? Hebt gij iets op 't spoor Jan?
Jan.

Ja wel, deze twee knapen, geven voor dat deze goederen aan hun behooren, en zij daarmee willen uit de stad gaan; maar zie, dat huis daarvan staat de deur open, en mij dunkt ik van binnen gerucht hoor. — Zie daar komt de Heer met de Meid al aan. *De Heer komt met zijn nachtjapon en slaapmuts op het hoofd te voorschijn; alsmede de Meid.*

De Heer.

Goede morgen Wakers, juist komt gij noch van pas om deze Dieven die mij heden nacht hebben bestolen te arresteeren. — Zij zijn met een laddertouw in mijn slaapkamer ingeklommen. De schrik zit noch door geheel mijn ligchaam.

De Meid.

Ook mij, hebben deze twee Schurken, willen be-

besteelen, dan ik ben gelukkig noch bij tijds wakker geworden, en heb door mijn geschreeuw zulks verhinderd.

Frans.

Nu Karel, heb ik het je niet gezegt, dat wij spoedig in de knip zoude zijn? Dan, nu zeg ik ook moed gehouden. Geef acht: Frans en Karel springen achter uit en loopen dadelijk op de twee Wakers aan, dien zij beiden tegen den grond gooijen. *Daarna loopen zij na den Heer, dan die ontwijkt hen en gaat in huis. De Meid loopt eene andere weg de straat over. De Wakers staan wederom op, en slaan er duchtig op. Nu schieten ook beide de honden toe, en houden de Dieven aan hunne lange broeken vast.*

(De Wakers slaan nochmals de klap verkeerd. De Meid komt met de Schout en vier Dienaars der Justitie van de andere kant der straat op.)

De Meid.

Zie daar Mijnheer Schout! de Schurken, die heden bij ons zijn ingebroken!

De Schout, tegen zijne Dienaars.

Allons, brengt die Snaken maar in verzekering; en die goederen, in de kamer van Politie, om daar over nader te beschikken.

(De Dienaars binden de Dieven de handen op den rug; Allons voorwaards, voorwaards.)

Frans en Karel, te gelijk.

Ach, genade Mijnheer de Schout! genade!
B 4 het

het is de eerste reis van ons leven dat wij zulk een groote misdaad begaan hebben, en het is noch grootelijks veroorzaakt door onze dronkenschap.

De Schout.

Hoewel het dan de eerste misslag is, die door Ulieden is begaan, ben ik echter volgens mijn ambt verpligt Ulieden voor den Rechter te brengen; evenwel zal ik zoo veel ik kan medewerken, om de straf, zoo ligt mogelijk te doen zijn, en daar mede Basta.

(Zij gaan gezamenlijk van het Tooneel.)

Het Gordijn valt.

HET BEDORVEN HUISHOUDEN.

Verbeeldende een storzig Binnenvertrek.

Jan. *(Zingt.)*

Op een aangename wjs.

1.

Wat is het hier vuil, ik kleef aan de vloer;
De glazen zijn bemorst met veegen en met smeeren;
Gij denkt ik ben baas en niemand kan mij deeren,
Maar dat is mis jou voddemoer,
Ik ben het hoofd en zal jou nog kloppen,
Dat jij in jou bloed legt te soppen,
Het zal anders gaan, o! jij moet na de maan,
Ik zal jou nog anders leeren leven,
Gij moogt voor mijn vuisten wel beven.

Kaat.

Kaat.

2.

Wel wie wouje slaan zeg stinkende hond,
Toe raakt mij eens aan, ik wouje een dorst drijven;
Of jij ook nagels in jou hajevel zou krijgen,
Ik kneep jou de huid eerst blaauw en bond,
Ziet hem daar eens staan, hij wil mij regeren,
Eer zal het vuur jou ziel verteeren,
Ik vrat mijn klaauw, eer op zoo raauw,
Eer ik het voor jou zou geven,
Of ooit na jou zin zou leven.

Jan.

3.

Satansche beest; ik zeg houje smoel,
Mijn bloed dat kookt, en zooje niet wil zwijgen,
Dan geef ik je een bom, datje in malkaar zal nijgen,
Of ik slaje dood met deze stoel,
Ik win alle week' zoo'n zeven gulden,
En nog heb jij jou kont vol schulden,
Ik geloof dat het geld, in jou penszak versmelt,
Met zuipen en met vreten,
Wordt al jou tijd versleten.

Kaat.

4.

Hoe veel zegje dat jij wel wind,
Zeven gulden 's weeks waar blijven al die duiten,
Die brengt jij zeker bij jou karnuiten,
Ik zie 'er nooit geen twee voor mijn en mijn kind,
Waar smoort de rest vast bij jou hoeren,
'k Zie ze alle dag wel op jou loeren,
Dat ritsige Veê, ik wou je alle twee,
Van daag nog lag te branden,
'k Verscheurje straks met mijn tanden.

B 5

Jan.

Jan.

5.

Dat is een beest, ik ga 'er voort nit,
Maar al dat 'er is dat sla ik eerst aan stukken;
En al dat 'er hangt zal ik van de wand afrukken;
Daar leid de melkkan, de trekpot en tuit,
Ik ben al moe, van al dat krakeelen,
Het kind kakt stront, wie zou dat niet vervelen?
En jij Marmot, gij zijt al lang verrot,
Straks zal ik jou nog trappen,
Eer ik ga op de lappen.

Kaat.

6.

Al lang genoeg geschreeuwt, toe trapt mij eens
hebt 't hart?

Jan.

Daar legt dan in zwijm, schandaal voor een
mirakel,

Kaat.

O hemel! ik ben dood, wat een spektakel.

Jan.

Neen! leggen beest, gij hebt mijn genoeg gesart.

Kaat.

Kon ik maar op, ik zou je betalen.

Jan.

Neen! leggen beest, ik zal een stok gaan halen;

Kaat.

Versooopen Tod,

Jan.

Zwijg kinnebaknot.

Kaat:

Kaat.

O hemel! ik ben dood mijn beenen,

Jan.

Dat is voor 't laatst nu gaan ik heenen.

Kaat.

7.

Ach! help, help, o! buuren sta mij bij,
Mijn eene been kapot, mijn andere zal breken,
Hou mij aan de praat, of ik sterf zonder spreken,
Daar loopt wat uit mijn lijf, o mij! o mij!
Waar is de schelm? ik zal hem vergeven,
Nooit zal hij den dag van morgen beleven,
Die Hoerendop, die Galgenstrop,
O hemel! ik ben dood ik verlaatje,
't Is of 't is gedaau met Kaatje.

(Het Gordijn valt.)

DE STRAAT.

De Negotianten en personen, hierin voorkomende, zijn als volgt:

De Groenvrouw, de Eijervrouw, de Agurkjes Jood, de Melkvrouw, de Kamme- en Brillen Jood, de Parapluiman, de Pottenvrouw, de Oude Kleërkoop Jood, de Beeldjes koop.

De Schaarslijper (zingerde:)

1.

Ik rei met mijn wagen,
Door het gansche land,

En

En met een goed behagen,
Slijp ik met verstand;
Voor Kaatje en Keetje,
Voor die lieve lekk're meid,
Zij geeft mij wel een teetje,
Voor mijn arrebeid;
Zie za polonetje!
En zij geeft mij wel een tetje,
Voor mijn arrebeid.

2.

De Schaareslijpers bazen,
Die winnen ook veel geld,
Zij kunnen duivels razen,
Maar dat wordt niet geteld;
Dan gaan zij na het Zwaantje,
En smeeren een kous met vuil;
Dan komen zij aan het gatje,
Dan is het jou duivelsche Uil.
Zie za polonetje!
Dan komen zij aan het gatje,
Dan is het jou duivelsche Uil.

De Haringvrouw, de Inkt koop, of, (*enère
pour écrire,*) de Vrouw met conserf van Flier,
de Vischboer, de Mandjes koop, de Garnaats-
vrouw, de Komkommerjood, de Ketellapper.

De Schoorsteenveger, (*zingende met een
kleine jongen.*)

Ik ging laatstmaal een dag uit razen,
Schoorsteenveger langs de straat,
Daar zag ik een jufvrouw voor de glazen;
Een schoon gezigt, liefvallig van spraak,
Ik riep: jufvrouw! mag ik eens gouw,
U schoorsteen schoon gaan maken.

Ik

Ik ben een meester die met spoed,
En zeer goed, zijn werk doet,
Ramme ici, ramme içà,
Lasionette hoepsasa.

(*De Schoorsteenveger aanbellende.*)

De Schoorsteenveger.

Jufvrouw hebt gij ook een schoorsteen te
vegen?

De Jufvrouw.

Hoeveel geld moet gij hebben voor het veggen
van een schoorsteen?

De Schoorsteenveger:

Zestien stuivers, Jufvrouw.

De Jufvrouw.

Dat is te veel; maar ik zal u tien geven;
en dan moet gij hem schoon veggen.

De Schoorsteenveger.

Enfin, ik zal 't goed schoon maken, om dat
het voor u is.

(*De Schoorsteenveger met Jantje naar bin-
nen gaande.*)

De Schoorsteenveger trekkende, roept aan
Jantje.

Kom Jantje! kom Jantje! trek lustig aan het touw,
Want ik zit hier van boven in de schoorsteen
(zoo nouw.)

(*De Schoorsteenveger met Jantje buiten ko-
mende zingen.*)

Ik zag laatstmaal een meisje,
Die rijk'lijk was bejaard,

Zij

Zij had zoo'n aardig lijfje,
En aan haar kin een baard.
Die mij kwam te vragen,
Een woordje alleen,
Of ik met behagen,
Wou vegen haar schoorsteen?
Ik meende van ja,
En schudde van neen,
Of ik met behagen
Wou vegen haar schoorsteen.
(*Het Gordijn valt.*)

URBANUS EN ISABEL.

(*Urbanus aan eene deur bedelende.*)

Urbanus.

Mejufvrouw wilt uw gunst aan deez' bedroefde toonen, die om een aalmoes bid, den Hemel zal 't uw loonen, indien gij mij wat geeft, uw loon is na waardij.

Isabel.

Ik geef geen Bedelaar. Gaat vrij mijn deur voorbij.

Urbanus.

Geen Bedelaar, helaas!

Isabel.

Ik wil mijn gunst betoonen, aan menschen die ik ken, en hier ter steden wonen, met vrouw en kinderen! en daar ik zeker weet! Dat de aalmoes die ik geef, ter degen is besteed.

Ur-

Urbanus.

Ach, waarom niet aan mij! aan mij die hier voor dezen, met vrouw en kinderen woonachtig plag te wezen? Mejufvrouw, als gij wist, wat honger dat ik had, wat armoed dat ik leed, gij zoud van al uw schat die gij nu thans bezit, mij wel een weinig geven, » wat » raad, zij kend mij niet, ach! zie mijn leden » beven, geef Hemel, dat zij mij toch hier of » daar aan kend, en in genade neemt, zoo raak » mijn ramp ten end." Mejufvrouw, ach!

Isabel.

Gaat voort, ik ben U niet gezind te geven.

Urbanus.

Nu..... God loont U, den Hemel spaart uw 't leven.

Isabel.

Nooit heuzer Bedelaar, ik van mijn leven zag, ei, kijk! daar blijft hij staan, wat of hij zeggen mag, hij staat gelijk verzuft, en schijnt bedroefd te klagen, toe, roept hem eens wederom, 'k moet hem eens ondervragen: » El- » lendige! kom eens hier, wie zijt gij, waar » van daan?"

Urbanus.

Jufvrouw ik ben een mensch.

Isabel.

Daar twijfel ik niet aan, daar ik het zelve zie. Maar waar toch van geboorte?

Urbanus.

In deze Stad.

I-

Isabel.

Hoe! hier?.....

Urbanus.

Ja, binnen deze poorte. Dit is mijn geboorteplaats, dit goede *Amsterdam*, dit was de eerste plaats, daar ik mijn oorsprong nam, hier heb ik de eerstemaal, mijn moeders borst gezogen: hier heeft haar zorge mij, trouwhartig opgetogen! hier heb ik lang geweest, een man van groote staat, maar nu..... een arme bloed, die 't alles tegen gaat.

Isabel.

Door welk een toeval zijt gij dus zoo laag vervallen?

Urbanus.

Door mijn moedwilligheid; ach! door oneerlijk mallen.

Isabel.

Zoo zijt gij zelve dan, de oorzaak van u leed?

Urbanus.

Dat ben ik in der daad; maar brave Jufvrouw, weet, dat in deez' droevige borst veel meer berouw kan steken, als haren op mijn hoofd: mijn zuchten is het teeken, van mijn verslagen geest, tot boete van mijn zond: ach! of ik eens genaad' bij God en menschen vond.

Isabel.

Ach! dat Urbanus zulk berouw kreeg van zijn daden, en keerden weer tot mij, ik gaf hem

hem voort genaden, schoon hij verbannen is. Maar gij, die hier bekend, dat gij de oorzaak zijt van al uw ellend; zal, waar gij dit verteld, een ieder u verstooten.

Urbanus.

Indien barmhartigheid is uit het hart gesloten, van een daar ik op hoop; zoo wensch ik dat de dood, mij voort zijn prikkel zend, in aller dooden schoot, of, dat een droevige kwaal, deez' boezem doet verslinden.

Isabel.

Wie is 't daar gij op hoopt?

Urbanus:

Mijn Engel, mijn Beminde.

Isabel.

Hoe zal ik dit verstaan, uw' Vrijster?

Urbanus.

Neen, mijn Vrouw! Een spiegel van de deugd, een toetsteen van de trouw.

Isabel.

Wat voel ik in deez' borst niet al veranderingen! Hoe klopt mijn 't hart helaas! wat naken mij voor dingen? Zou dit miju Man ook zijn, die hier in dit gewaad, in onbekende schijn hier voor mijn oogen staat? Hij is het, o ja, hij is het! hoe zal ik mij best gedragen? Zal ik hem kussen? neen, ik moet hem meerde vragen, en veinzen dat ik weet, met een opregt gemoed, dat hem zijn misdad walgt, en hier verschijnen doet? Zoo gij dan als u Vrouw

tot goed doen zij genegen, het zal heel anders gaan.

Urbanus.

Het liep mij zoo niet tegen!

Isabel:

Ik bid, verhaal mij eens 't begin van uwe kwaal.

Urbanus.

Verschoon mij Jufvrouw, want ik schrik voor 't verhaal, om door 't vertellen u mijn misdaad te verdoogen.

Isabel.

Gemaakte Bedelaar, heeft schaamt zoo veel vermogen nog in uw hart geplaats?

Urbanus.

Wie meent gij dat ik ben?

Isabel.

Of meent gij deugd niet dat ik u niet en ken? Hoe durft gij snoode guit, verschijnen voor mijn oogen? Weg, naar u Hoeren toe.

Urbanus.

Ik bid u, hebt meêdoogen, en roept toch niet zoo luid, opdat ons iemand hoort.

Isabel.

'k Wensch dat er iemand komt die u terstond vermoord, of dat er een gespoek ten afgrond uitgevlogen, u wreede ziel ontrukkt hier dadelijk voor mijn oogen.

Ach,

Urbanus.

Ach hemel! hemel ach! verzagt deez' wreede zin, bedaar mijn lief en houd deez' dolle driften in, erbarm, u! ach! gena! ik buig mij voor u voeten, ik zal 't verleden kwaad met goed doen weer verzoeten.

Isabel.

Opsnapper van mijn goed, bederver van u Vrouw, verlater van u Huis, en schender van u trouw, mijnedige tiran, o! schanvlek aller mannen, wat doet gij deugd niet hier, gij zijt door 't regt verbannen.

Urbanus.

Ik kom door nood geperst, (door dien 't gemoed mij knaagt,) u bidden om gena, ik werd helaas geplaagt, door beulen in 't gemoed van mijn verleden zonden, ach, dat er troost bij u, mijn engel werd gevonden! 't regt wees mij wel van u, maar brak nogthans geen trouw, wat regt kan tegen ons, zoo gij mijn engel wou, vergeven al mijn doen, en in genaad' ontvangen, verwerpt, verwerpt de haat, verwerpt de pruike van slangen, weerroept u vonnis lief, ik weet mijn zondig doen, ik bid nog eens gena, ei laat mij met een zoen, genaken uwen mond, zoo zal ik door het kussen, en tranen die ik stort, u heete wraak uitblussen, en breken zoo het hart, dat als een harde steen, zich niet bewegen laat, door tranen nog gebeên.

Isabel.

Toen gij als Man en Voogd bij mij u plaats bekleeden, wat heb ik doen ter tijd, al smart

om u geleden, wat leed ik in die tijd al lijdeloos verdriet, wat bad ik menigmaal 't bidden hielp mij niet, gij waart gelijk een beeld van marmer voor mijn klagen, gij stiet mij met de voet, gij waart steeds alle dagen, ja gansche weken lang, bij de een of andere Hoer, en bragt 't alles door, hebt gij mijn parelsnoer, met ketens van mijn hals, en ring niet gaan verkoopen, toen 't uw aan geld ontbrak, brak gij de kast niet open, en roofde daar het goud, dat ik van uw op trouw, zoo lief gekregen had, o! plager van u Vrouw, en nu gij nergens kunt een rust nog schuilplaats vinden, nu komt gij wederom en noemt mijn u beminden, en durft u geile mond mij om te kussen biên, nog vuil van 't Hoerenkwijl, o neen! 't zal nooit geschiên, 'k wensch mij veel liever dood eer Ik dat zal gedogen, de wraak bied mij de hand, genade sluit haar oogen.

Urbanus.

Vergeeft gij dan geen meer de geen die u misdeed, heeft dan de wraak in u zoo strengen wet gesmeed, dat al wat mensch'lijk was, heeft uit u hart getoogen, zoo verdubbelt mijn verdriet, zoo is mijn hoop vervlogen, zoo is 't vergeefs gebeên, zoo is 't met mij gedaan.

Isabel.

U bidden is vergeefs, ik neem uw nimmer aan.

Urbanus.

Zal dan een trouw gemoed om dat 't heeft gestrompelt, in een verkeerde weg voor eeuwig zijn gedompelt, in zulken diepen kuil daar ik
nim-

nimmer uit kan treên, ach! kan ik dan geen Vrouw bewegen door gebeên.

Isabel.

Ik berst bijna van spijt, daar 'k uw van troost hoor spreken, ontrouwste die daar leeft, waar is uw trouw gebleken, of noemt gij dit uw trouw, toen gij u trouw verbrak, toen uw vereenigd huis, tweespaltig kreeg een krak, dat hier en daar een stuk, is in de wind gevlogen, o! eer vergeeten mensch, gaat dadelijk uit mijn oogen.

Urbanus.

Ach lief, ik noem u lief, ten aanzien gij weleer, mij hebt u lief genoemd, verwijt mij toch geen meer, mijn misdaad die mij rouwd, waar wilt gij dat ik vlugten? Heb ik niet lang genoeg in eenzaamheid gaan zuchten? Heb ik niet straf genoeg, voor mijn misdaad geleen, dat ik drie jaren lang mijn huis niet heb betreen, en uw mijn Vrouw gemist, en mijn twee lieve kind'ren, en al wat ik bezat, ei wilt mijn druk vermind'ren, omhels! mij eer ik sterf, en in mijn droefheid smoor! blijft gij nog even hart, krijg ik dan geen gehoor, is 't moog'lijk dat een Vrouw zoo grooten haat kan dragen.

Isabel:

Is 't moog'lijk dat een man, zijn vrouw zoo kan plagen:

Urbanus.

Noemt gij u nog mijn vrouw, ben ik dan
C 3 nog

nog u man; zoo toont een vrouwen hart; en neemt mij weder aan.

Isabel.

Al even eens als gij een mannen hart betoonden, toen gij bij hoeren meer als bij u huisvrouw woonden.

Urbanus.

Dat zal niet meer geschien, ik haat haar vuil bejag, ik schrikte voor haar doen, dat gij mijn hart eens zag, gij zoud niemand aars dan u mijn lief, in vinden.

Isabel.

Meent gij de hoeren niet die gij voor dezen minden, ik geloof voor vast van ja, gij doold in nwen praot, gij zegt het regt verkeerd, 't is best dat gij weer gaat, van daar gij heenen kwam, hier is geen troost te hoopen, ik moet na binnen gaan, mijn tijd die is verloopēn.

Urbanus.

Gaat straffe Isabel, dewijl ik niet en win, met klagen en gebeen, houd ik mijn klagten in, en gaan daar 't mij gevald, of God genaad' zal zenden, om zoo in eenzaamheid mijn leven voor te enden, mijn God! ach sta mij bij, in al mijn zwaar verdriet. Vaartwel, o Isabel!

Isabel.

Mijn lief ik meen het niet, mijn praot is veinzerij, u misdaad is vergeven.

Urbanus.

Zal ik dan als voorheen bij u mijn engel leven?

I-

Isabel.

O mijn lief! mijn man, kom laat ons binnen gaan, en neemt een proef daar van, waartoe hier lang te staan.

(*Het Gordijn valt.*)

DEN BEELDHOUWER.

Het Scherm verbeeld een Beeldhouwers werkplaats, met eenige Beelden in dezelve.

Den Beeldhouwer (*zingende.*)

Ik klop en de klop al met mijn hamer,
Ik klop en de klop al met geweld,
'k Verdien mijn geld;
Als ik 's avonds moei ben van 't werk,
Dan ga ik met mijn wijfje naar bed,
Mijn glaasje te drinken,
Mijn pijpje te rooken,
En dan ga ik met mijn wijfje naar bed.
Zij streeld mij, zij vleid mij
Zij zei, mij lieve lam!
Ik wou dat die duivelsche jongen maar kwam.

De Jongen.

Wel, Baas! hier ben ik al.

Den Baas.

Wel, Jongen! is dat weg blijven,
Je weet, ik ben bepaald.

De Jongen.

Wel, Baas! en wil niet kijven,
De *Lommersche Brug* was opgehaald.

C 4.

Den

Den Baas.

Wel slappermentsche jongen,
Ik geef je straks een schop,
Maak mij geen kromme sprongen,
De *Lommersche Brug* gaat nooit niet op,
Maar, zeg mij ter degen,
Wat boodschap brengt gij meê.

De Jongen.

Wel, Baas! ik ben verlegen,
Weest toch maar wel te vreê,
Want ziet ik ben 't vergeten,
Wat ik kreeg voor bescheid;
Ik sprak: ja, wilt het weten,
Een gekke keukenmeid,
Had in haar bed gepist,
Dat heeft zij mij gezeid.

Den Baas.

Wel, Jongen! houd u snater,
Of ik sla u voor u bek.

De Jongen.

Jij moest met slaan beginnen,
Geloofst jij zou wat zien,
Hoe dat ik zonder verzinnen,
Mijn vingers alle tien,
Op jou aangezigt zou drukken,
Hoor Baas van *Pasjeloer*.

De Baas.

Zeg, Jongen! houd je snater:

De Jongen.

Wel, Baas! loopt na je moer.

De

De Vrouw.

Wat heeft Jacobus nu weer misdreven;
Wat heeft Jacobus nu weer misdaan,
Dat jij hem drijgt te schoppen en te slaan.

De Baas.

Dat zijn geen zaken die u raken,
Daarom rijdt maar na achter toe,
Wilt u potje klaar gaan maken,
Want ik ben u babbelen moe.

(*Het Gordijn valt.*)

H E T B O S C H .

*Verbeeld een Scherm met Boomen, waarin
voorkomen:*

De *Leeuw*, de *Beer*, de *Kameel*, de *Tijger*,
de *Rhenosseros*, de *Olijphant*, het *Hert*, het
Wilde Varken, enz. Vervolgens passeert een
Jager met twee Honden.

Den Jager (*zingende.*)

Wijs: De liefde maakt het leven zoet.

Het Jagers leven streelt mijn zin,
En 'k kan me er best naar voegen,
Ik maak met schieten een begin,
'k Hoef er niet op te snoeven,
'k Vel mijn geweer, en ik leg aan,
Wanneer ik Hert of Rhee zie staan,
Dan leg ik aan, dan leg ik aan,
Wanneer ik het zie staan.

(Den Jager *vertrekt.*)

Een

Een Reiziger *kooft en zingt:*

*Wij: Een ander, een ander mag vrij uit
reizen gaan.*

Ik was reeds in mijn jonge jaren,
Een ploertje van het echte soort;
'k Heb Land doorreist en Zee bevaren,
Van West tot Oost, van Zuid tot Noord,
'k Vond overal mijn vrienden,
'k Liet mij in alles vinden,
Bij in opgeruimd gemoed,
Gaan alle zaken goed,
Bij dansen en zingen,
Kon ik mij steeds vermaken,
Mijn houding was proper,
Men prees dus mijn gedrag,
'k Was overal bij, 't Zij treurig of blij, (2.)
Geen ander, geen ander, (2.)
Kan zoo uit reizen gaan, (2.)
Voor mij is 't afgedaan. (2.)

Twee Struikrovers komen in het *Bosch*,
vallen den Reiziger aan, een der Roovers schiet
den Reiziger dood, hij wordt beroofd; en,
vervolgens begraaft men de vermoorden Reiziger.

(De Roovers zingen.)

1.

Het vrolijkst leven is ons lot,
Al strekt ons 't *Bosch* tot woning, *bis.*
Al noemt men ons een Rooversrot,
De wereld word van ons bespot,
Een elk onzer is een koning. *bis.*

2.

2.

Al wordt de onschuld aangerand;
Om ons 't bestaan te geven, *bis.*
Wij doen onz' dienst aan 't Vaderland;
Wij Roovers doen den dwingeland,
Voor onze sabels beven. *bis.*

3.

Den Dweeper die het volk verblind,
Den Vrek die altijd plondert, *bis.*
Hij, die noch pligt, noch wetten kend;
Het volk in slaafsche ketenen kneld,
Wordt door ons neêrgedonderd. *bis.*

4.

En komt men dan met krijgsgeweld,
Wij durven 't hoofd te bieden, *bis.*
Wordt er zoms een van ons geveld,
Elk onzer is een Oorlogsheld,
Wij sterven; maar nooit vlieden. *bis.*
(*Het Gordijn valt.*)

D E N T O O V E N A A R .

*Het Scherm verbeeld een Grotwerk, Spelonk
of Bosch.*

Den Toovenaar *spreekt.*

Nooit broeid een Arend, Duiven uit,
Het moedig Paard teeld zijns gelijken,
Zoo zal van 's Vaders wijs besluit,
Geen braven zoon kleinmoedig wijken;

Na-

Natuur houdt overal dien voet,
Zoo dalen vroomen van de vroomen,
Zal Apollo die zijn konsten doet,
Natuur volmaakt te voorschijn komen.

Op het bevel van den Toovenaar komt er een Dikke Boer uit den grond op, welke in de Dood veranderd. (*Zij verdwijnen.*)

Een Dikke Boerin komt uit den grond en veranderd in een Bloempot. (*Zij verdwijnt.*)

Eene Paauw komt op, en op 't bevel van den Toovenaar spreid hij zijn staart uit en (*verdwijnt.*)

Eene Tafel met twee Heeren op Stoelen gezeten, komen op, de Heeren veranderen in Beeren en (*verdwijnen.*)

Op zijn bevel komt eene Nimf of Vrouwelijke gedaante te voorschijn die hem in zeept. (*Zij verdwijnt.*)

Een ander komt die hem scheert. (*Zij verdwijnt.*)

Een derde komt die hem afdroogd. (*Zij verdwijnt.*)

Een vierde komt die hem kamt. (*Zij verdwijnt.*)

Naar willekeur kan men dit stuk verder uitbreiden.

I N H O U D.

	<i>Bladz.</i>
De Zee.....	3
De Schipbreuk geledene Matroos. 3	3
De Korendrager of gebroken Brug. 6	6
De Visschertjes.....	11
Lizette of de snoepende Kat.....	17
De Dieven.....	20
Het bedorven Huishouden.....	24
De Straat.....	27
Urbanus en Isabel.....	30
Den Beeldhouwer.....	39
Het Bosch.....	41
Den Toovenaar.....	43

